

Rahmetin Tecellisi

– Murat Canbolat · 12 Kasım 2009

Çile dolu ömründen minicik bir tebessüm;
Yakalamak isterdim, şefkat nakışlı annem...
Adını andığımda kanat çırpıyor göğsüm;
Yüzü/n gülsün oğluna, rahm/et bakışlı annem.
Gittiğin günden beri hasret tüter hanemde,
Gel gücün yetiyorsa bir tek resme annem de!
Yüzü/n gülsün oğluna, rahm/et bakışlı annem...

Bir türlü sarılmıyor hazan yüklü elvedan;
Keşke, teselli olsa kalbin hıçkırıkları.
Tüketti yüreğimi, o hazin içli edan;
Gün geçtikçe batıyor canımın kırıkları...
Ah annem; anneciğim, varlığımsın, yarımsın;
Can tanem, biriciğim, en vefalı yârimsin!
Gün geçtikçe batıyor canımın kırıkları...

Beni üzen her şeyden, ıraktın fersah fersah!
Siyah beyaz dünyama, sevgiden sağanaktın.
Öksüzlük gömleğini bıraktın bana eyvah!
Sıcacık kucağınla ne ferah sığınaktın!
Aç kollarını annem; yangın yeridir buram.
Öyle çok özledim ki hasretin buram buram...
Sıcacık kucağınla ne ferah sığınaktın...

Seni anınca her şey aklımdan siliniyor.
Günlerim azap dolu; göğe çıkar feryadım.
Kor kalbim, kör bıçakla sürekli diliniyor;
Her dem nur cemalini, görmek benim M/uradım...
Sesini çok özledim; n'olur yine "kuzum" de;
Güneş açsın busenle; keder dolu yüzümde!
Her dem nur cemalini görmek benim M/uradım...

Murat CANBOLAT